

Fragment uit het boek (bladzijde 152)

Bij de opdracht 'Herinneringendoosje'

Hoe het verderging

Het duurde nog acht maanden voordat heel Nederland bevrijd was. De mensen in het westen en noorden van ons land kregen het in die tijd heel zwaar, want in die winter vroom het erg hard. Er was een groot gebrek aan voedsel en er gingen veel mensen dood van de honger.

Tuur en zijn familie waren dan wel vrij, maar ze wachtten met spanning op de dag dat heel Nederland feest kon vieren. En dat gebeurde op 5 mei 1945. De oorlog was eindelijk afgelopen.

[...]

En Maartje?

Jarenlang is Tuur blijven hopen, tegen beter weten in, dat ze terug zou komen.

En het was zeker vijftien jaar later toen er bij de familie Ramakers een jongeman voor de deur stond. Hij stelde zich voor als Daniel Cohen.

Tuurs moeder wist meteen wie hij was.

Tuur woonde allang niet meer thuis. Hij was getrouwd en had inmiddels twee kinderen.

Toen zijn moeder hem belde, kwam hij zo snel mogelijk.

Daniel vertelde dat hij ook ontsnapt was uit de school tegenover de schouwburg, vlak nadat zijn zus was gevlucht.

Hij belandde bij een familie in Friesland en overleefde daar de oorlog. Daar is hij altijd gebleven, omdat hij na de oorlog niets meer van zijn ouders hoorde. Via het Rode Kruis kwam hij er later achter dat Tamar en zijn ouders waren omgekomen in een concentratiekamp.

Tuur besepte ineens dat Daniel zijn zus natuurlijk nooit anders gekend had dan Tamar. 'Kom mee,' zei hij tegen Daniel en hij nam hem mee naar de burens om hem te laten zien waar zijn zus had gewoond.

[...]

In het geheime kamertje op de hooizolder gingen Tuur en Daniel samen op het ingezakte bed zitten, dat daar nog steeds stond.

Tuur had de doos meegenomen, die hij al die tijd zorgvuldig bewaard had.

Hij begon te vertellen over alles wat hij en Maartje hadden meegemaakt en wat ze voor hem betekend had. Daarna gaf hij de doos aan Daniel.

Minutenlang liet Daniel de spullen en de foto's door zijn handen glijden. Toen zei hij zacht: 'Eindelijk heb ik iets terug van mijn ouders en mijn zusje. Ik ben je heel dankbaar, Tuur, dat je mijn zus niet vergeten bent.'

Tuur aarzelde even, maar toen antwoordde hij: 'Mijn dochter heet ook Tamar.'